

ÍCAR
(FRAGMENT)

Adrià Targa

Il·lustracions de Marcel Rubio Juliana

children who did not specially want it to happen, skating

W.H. AUDEN

1

Ícar es deia David. Patinava
molts matins a la plaça del museu.
La seva flama de mirada blava
va cremar nou matins, o potser deu,
al teu desig de cera que no acaba
de degotar mai més. Ara no et veu:
escriu amb ungles sobre la tauleta
del que es va fondre una elegia neta.

2

Cau altre cop i ningú no s'adona
del clapoteig, com al quadre del Vell.
Només tu l'has de veure: com s'afona
darrere un mur i ressurgeix de bell
nou. Ha baixat del Sol per una estona.
Confessa't que no saps patir per ell
sinó per tu mateix, i que vols caure
per fer que es giri, camperol que llaura.

3

Acosta-t'hi, si cal toca amb el dit
aquesta tela. «Mira», ens assenyaless,
«com ha caigut en un racó petit
de mar.» Et trobes sol en unes sales
que vessen de bellesa i de delit.
I ell se t'acosta a recollir les ales,
i tu no et canses mai del xipolleig
que cada cop et sembla nou. «Ho veig.»

4

En quin moment t'aturaves? Sovint
has donat ales a una idea obscura
perquè sabés sortir del laberint
del pensament retorçat. Qui s'atura,
moltes vegades pot estar collint
plomes i cera per a la futura
fugida, que el durà de cap al Sol.
La consciència és Dèdal que se'n dol.

5

Tu em vas donar les ales. Sense el pare
qui hauria emprès el vol? David, tu ets
l'excusa per remoure l'aigua clara
on els monstres esperen, inquiets.
Com en bevies, i com raja ara
pel teu pit, i jo em torno a fer retrets
per tots els anys perduts del meu migdia
en què em forçava a sets que no tenia.

6

L'esperaves els dies de calor,
repetint les caigudes memorables.
Passaves per la plaça amb una por
que hi fos. I amb moviments massa inestables
cau davant teu. La generació
de les fulles: que en són de miserables
en el trànsit de caure si ningú
no les contempla, com aquest cos nu.

7

I com brilla entre els altres. És el mite
que ara i adés t'esguarda violent.
No te'l llegeixis com un llibre: fita
cada mot del seu cos adolescent,
que es pronuncia i repeteix i cita
sense una nota de remordiment.
Ícar ho sap, que t'està fent patir,
i ve i recull el seu monopati.

8

Penses a dir-li alguna cosa. Com
has arribat aquí. De Barcelona
no ho ets, segur. Si endevino el teu nom,
què em donaràs. T'allotges per la zona
o estàs de pas. Va, com et dius. Tothom
deu preguntar-te això mateix. Perdona.
Però ell respon, havent-s'hi divertit:
doncs bé, jo sóc d'aquí i em dic David.

9

És massa obscur. Hi haurà temps pel passat
en aquesta caiguda que ens atrapa
a tu i a mi? Només d'haver ajuntat
aquests dos elements, torno a l'etapa
dels meus primers amors. S'han acabat
les nits en què tot era nou. S'escapa
cap al passat ara el meu pensament
perquè m'ocupa un tema irreverent.

10

Ja no t'estimaré. Sóc massa obscur,
tu massa clar en aquella plaça blanca.
Tot el que puguis ser quedarà curt
per al meu vers que sovint s'entrebanca
i on cada veritat és un ensurt
que obliga a reposar. Ja l'aire em manca
d'haver de tornar a tu i reprendre el fil
com algú que ha estimat i n'és subtil.

11

Tanta bellesa queia inadvertida
damunt aquesta plaça amb un museu
de fons. A dins volen mudar de vida
els poetes davant un tors que els veu
i no té cap. El seu cos també et crida,
i no el mires als ulls, ara que es treu
la samarreta i és un déu que escruta
per cada esquinq la teva ànima bruta.

12

Mira-te'l ara. En el seu salt una ombra
s'anuncia i preveu, com un dibuix
inevitable. Tants pinzells sens nombre,
i ell també espera en l'aire de l'embruix
a tocar el blanc; però només escombra
la terra dura i càlida amb el gruix
del seu cos: una busca que no vol
rodar, sinó clavar-se enmig del Sol.

Els articles d'aquest número 2 de la revista *Veus baixes*,
publicats al febrer de 2014,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

